

LELKIPÁSZTORI LEVÉL

2014. Karácsony

A születés misztériuma

Egyik legfontosabb vágyunk, ami nélkül az életünk nagyon keserűvé, szinte lehetetlenné válik az, hogy szeretve legyünk. Szeretni valakit azt jelenti, hogy a másikat értékelem, elfogadom és jóakarattal vagyok iránta. Amikor ezeket tapasztaljuk, a másik ember részéről boldogok vagyunk, szinte szárnyakat kapunk. Még a véges és tökéletlen emberi szeretetnek is ekkora ereje van. Milyen hatalmas lehet akkor az Isten végtelen szeretetének?

Karácsonyt – Krisztus születésének ünnepét – a szeretet ünnepének tekinti a legtöbb ember. Talán nem is járnak messze az igazságtól. Jézus megtestesülése az isteni szeretet túlcsoordulása az emberiség felé. Így nem egyszerűen a szeretet ünnepe, hanem a Mennyei Atya szeretetének az ünnepe, aki olyan nagyra értékeli bennünket, hogy nekünk ajándékozta a Fiúistent. Ráadásul emberként adta nekünk. Isten a számára legértékesebbet adta, azért mert tudta, hogy csak az

Ő Fia az egyetlen, aki Őhozzá emelhet bennünket. Az Atya Jézusban a legtöbbet adta nekünk, amit csak adhatott: mindenét, önmagát.

Isten, aki önmagát teljes valójában ajándékozta nem csupán egy emlék, amire visszagondolunk Karácsonykor. E misztérium a jelen pillanatban is zajlik, hiszen a Fiúisten most közli velünk saját életét az eucharisziában

és a Szentlélekben. Most is kész mindent elveszítetni, hogy mi boldogok legyünk és Istennel lehessünk.

Ha ezeket a titkokat megértjük, vagy egyáltalán csak megsejtjük, akkor igazán lehet okunk örülni és ünnepelni. Ünnepelni Isten szeretetét és az emberi

nem legnagyobb ajándékát, a Krisztust. Sőt ha hagyjuk, hogy ezek a titkok megérintsék és alakítsák a szívünket, akkor mi is kedvet kapunk Isten önzetlen és önmagát ajándékozó szeretetét továbbadni, vagy akár életformánkká tenni.

Tamás atya

Istentől megáldott, kegyelmekben gazdag karácsonyt kívánunk minden kedves testvérünknek!

Hitben növekedve

**Gyorsan közeledik a karácsony – mire ke-
zünkbe kapjuk e kiadványt, már itt is van. A
munka rohanó világában jön az év végi haj-
rá, nehéz ilyenkor kicsit megállni, átélni az
advent meghitt csöndjét, Jézusra tekinteni.
Erre volt lehetőség december 13-án szom-
baton egy lelkinap keretében, melyet Sánta
János atya tartott. Ennek néhány gondolatát
szeretném megosztani az olvasókkal.**

Keresztény életünk része és alapja a hit. A hit által ismerjük meg igazán Istent, és minél inkább beavat minket Jézus Isten titkaiba, annál nagyobb a felelősségünk mások iránt is. De hitünk nem lehet stagnáló, hanem növekednie kell. Az ideai hit nem biztos, hogy elég lesz jövőre. Mária hite sem volt állandó, hanem folyton növekedett: a karácsonyi hite nem biztos, hogy elég lett volna nagypéntekre. Hiába volt büntelen, és Jézus is szent, József pedig istenfélő, a családjuk mégis próbatételnek volt kitéve. A rendszeres keresztény élet nem egyenlő a hittel, a hit nem egy mozdulatlan állapot. Isten növelni akarja a lelki befogadóképességünket. Isten nem büntet minket, csak megengedi, hogy próbatételeknek legyünk kitéve. A hit erősödésével megtanulhatunk igent mondani Isten még át nem látható terveire. Isten azt akarja tőlünk, hogy a váratlan dolgokat az ő akarata szerint kezeljük.

Az Istent keresőknek minden a javukra válik, így nem csak az aktív dolgok, amik történnék, de a passzívok, azok is, amik nem. A hittel ezeket is fel lehet ismerni, mert az ember a látható világon túlra lát; a világ nyüzsgése nem köti le a látásunkat. Ehhez a hithez mindig újra kell kérni Istent: „Uram, növeld bennem a hitet!” A hitet át is lehet adni, át is kell adni. Nincs két egyforma hitátadás, hiszen mindenki más. Hinni viszont nem lehet a másik helyett. A hit képessége pedig mindenkiben ott rejtőzik, az alapja az emberben van, de növeszteni kell, ami rajta múlik.

Sokszor vesznek körül mindenkit bajok: ilyenkor is hinni kell, hogy szeretve vagyunk! Isten

ilyenkor is, akárcsak más kérdéseinkre is válaszol. Isten Jézusban már válaszolt. A válaszokhoz csak a Bibliát kell elővenni. Ha pedig hittel kérünk, ne fizikailag várjuk a választ, ne tudományos választ várjunk, és türelemmel várjuk a választ.

A szeretet nem csak egy jó érzés, több mint érzelem. Ugyanúgy Isten ajándéka, mint a hit és a remény. Ezt is, a szeretetet, ugyan úgy újra kell formálni nap mint nap. A legfőbb parancs is ez: a szeretet. Szeretni Istent, az embertársunkat, és szeretni kell önmagunkat is.

Mennyire kell szeretni a másikat? Jézus nem ad mennyiséget, mert nem lehet mértékegységgel szeretni. A szeretet nem recept alapján működik. Nincs belőle kettő egyforma. Isten szeretete sem más, mint az emberé: ugyanaz a Szentlélek árad ki belénk, aki az Atya és a Fiú közös szeretete. A szeretetnek nincs eleje és vége, folytonos, és a halál után ott folytatjuk, ahol életünkben jártunk benne. A halállal nem ér véget lelkiünk élete, így sokkal fontosabb nála a keresztség, amivel Jézushoz kapcsoljuk magunkat.

A tízparancsolat jó iránymutató, ami segíthet üdvözülni mindenkinek, de a felnőtt hithez igazán a szeretet szükséges. Életet adni a másiknak a szeretettel. Azzal, amivel Isten végtelenségéből részesültünk. Amikor elzárjuk magunkat ettől a szeretettől, magától Istentől, azáltal teremti meg az ember a poklot, nem az Isten.

Sokszor túl általános ez a főparancs. De Isten nem ad semmit a kezünkbe, nem ad sablonokat, mert nincs két egyforma életút, ahogyan két egyforma szent sem: minden szent másképp élte meg a szeretetet. A szeretet által pedig minket Isten nem szabályos embereknek teremtett, hanem szabályon fölöttinek, ezért is több a főparancs, mint a tízparancsolat. Ennek a szeretetnek viszont nem szabad stagnálnia: ennek is növekednie kell (akár csak a hitnek). Szeretetünknek találékonyak kell lennie. Sokszor még ha kihívás, vagy fájdalmas, akkor is örömteli dolog, és ez ad értelmet neki.

Csontos Sándor

Soha ne féljünk a gyengédségtől

Ferenc pápa a La Stampa című olasz napilapnak adott interjút tavaly karácsonykor – most ebből idézzük néhány, napjainkban is felettebb aktuális gondolatot.

Mit jelent a Szentatyának a karácsony?

– Találkozás Jézussal. Isten szüntelenül kereste népét, vezette, őrizte, és megígérte, hogy mindig mellette lesz. A Második Törvénykönyvben olvassuk, hogy Isten velünk jár, kézen fogva vezet minket, mint apa a fiát. Milyen szép ez!

A karácsony Isten találkozása népével. De vigasztalás is, a vigasztalás misztériuma. Oly sokszor, amikor az éjféle mise után órákat töltöttem egyedül a kápolnában, a hajnali mise bemutatása előtt, a vigasztalásnak és a békének ez az érzése töltött el.

Mit üzen a karácsony a mai embernek?

– A gyengédségről és a reményről beszél. Amikor Isten találkozik velünk, két dolgot mond. Az első: Reméljete! Isten mindig kinyitja, és sosem becsukja az ajtókat. Ő az apa, aki ajtót nyit nekünk. A második: Ne féljete a gyengédségtől! Amikor a keresztények megfélemeznek a reményről és a gyengédségről, hideg egyházzá válnak, mely nem tudja, hová megy, ideológiákba bonyolódik, és világias magatartásformák lepik el. Isten egyszerűsége azonban azt mondja neked: Menj tovább, simogató Atya vagyok számodra! Félek, amikor a keresztények elveszítik a reményüket és képességüket az ölelésre, a simogatásra.

Jézus születését nemegyszer édes kis meseként mutatják be, Isten azonban olyan világba születik, amelyben tömördek a szenvedés és a nyomorúság.

– Amit az evangéliumokban olvasunk, az

örömmé. Az evangélisták örömről számolnak be. Nem taglalják az igazságtalan világ témáját, nem kérdezik, hogyan születhet meg Isten egy ilyen világban. Mindez annak az eredménye, ahogyan mi látjuk a világot: a szegényeket, a szűkölködésbe születni kénytelen gyerekeket. A karácsony nem a társadalmi igazságtalanság, nem a szegénység elleni szóemelés volt, hanem örömhirdetés. Minden más olyan következtetés, amelyet mi vonunk le belőle. A karácsony öröm, vallási jellegű öröm, belső, Istennel, fényvel, békével teli öröm.

-Ez az első karácsonya pápaként, egy olyan világban, ahol konfliktusok és háborúk vannak...

– Isten sosem ad ajándékot annak, aki nem képes azt elfogadni. Ha megajándékoz minket a karácsonnyal, azért teszi, mert mindnyájunknak megvan a képessége, hogy megértse és elfogadjon. Mindnyájan – a legszentebbtől a legbűnösebbig, a legtisztábbtól a legromlottabbig – rendelkezünk ezen adottsággal. A romlott ember, szegény – ha egy kissé berozsdásodva is, de szintén rendelkezik e befogadás iránti képességgel. A karácsony a mai, konfliktusokkal terhes korban Istennek a hívása, aki nekünk adja ezt az ajándékot. Kérdés, hogy el akarjuk-e fogadni vagy másféle ajándékot szeretnénk? Ez a karácsony ebben a háborúktól meggyötört világban Isten türelmére emlékeztet engem. Isten legfőbb erénye, amelyről a Szentírás kifejezetten beszámol, az, hogy ő szeretet. Vár ránk, sosem fárad bele abba, hogy várjon ránk. Ajándékot ad, azután vár ránk. Ez pedig mindnyájunk életében megtörténik. Van, aki nem vesz róla tudomást. Isten azonban türelmes, és karácsony éjszakájának békéje, derűje nem más, mint Isten velünk szemben tanúsított türelmének visszfénye.

KARÁCSONYTÓL – VÍZKERESZTIG

Liturgikus szempontból – vagyis az istentisztelet rendjét nézve – az Ige (a Fiú Isten) megtestesülésének ünnepköre két nagy ünnepet foglal magában a karácsonyt és a vízkeresztet. Ezen belül a szűkebb értelemben vett karácsony nyolc napig, december 24-én a karácsony vigiliájának (előestéjének) szentmiséjétől újévig tart. Karácsony napján hangsúlyosabb a Fiú Isten emberségének a szemlélése, míg újév (vagyis Szűz Mária Istenanyaságának) ünnepén a Máriától született emberi fiú istensége kerül előtérbe. Karácsony egy nyolc napig tartó fűünnep, épp úgy, mint a húsvét, bár jelentőségét tekintve ahhoz képest másodlagos. Nemcsak azért, mert nem a kezdetektől fogva ünnepelte az Ósegyház, mint a húsvétot, hanem, amíg Krisztus halála és feltámadása hitünk központja és megváltásunk beteljesedése, addig a karácsony megváltásunk hajnalja.

December 25-ének sajátossága, hogy e napon négy különböző szentmisét tart az egyház, egymástól eltérő szentírási olvasmányokkal. Ez úgy értelmezhető, ha tudjuk, hogy liturgikus szempontból egy nap az ószövetségi gyökerek alapján napnyugtától napnyugtáig – a pontosított egyházi hagyomány alapján este 6-tól este 6 óráig – tart. Ennek megfelelően a december 24-i Ádám Éva napi reggeli szentmise még nem számít karácsonyi misének, hanem az ádvent utolsó napjának, de a december 24-i esti (például 18 órai) szentmise már karácsony vigiliája. Az előesti szent áldozat olvasmányainak sajátossága, hogy kifejezik azt a hallatlan

örömhírt – például a Jézus családfájáról szóló evangéliummal –, hogy az Ádám-tól és Évától, vagyis az első emberpártól generációról-generációra ránk átszármazó terhes örökség, az eredeti bűn most megtörik az Úr Krisztus születésével.

Az első Ádám és az első Éva által hozott Ádventi sötétséget most feloldja az új Ádám-tól (Jézustól) az új Éván (Márián) keresztül támadó világosság. Ezért most újra felhangzik hosszú idő óta az ádventben elmaradó ünnepi ének, a „Dicsőség”, a papok, diakónusok és az oltárok pedig levetik lila

bűnbánati ruhájukat, és fehér vagy arany színű ünnepi ruhájukat öltik magukra. Ez tovább fokozódik, amikor az éjféle misén, az éj csendességében, rejtetten megszülető világosságot hív szemlélni bennünket a betlehemi barlangban az angyali szózat,

majd a pásztorokkal elébe indulunk, hogy megkeressük és megtaláljuk Őt pirkadatkor, az úgynevezett Pásztorok Miséjén (ami eredetileg hajnali mise volt).

Végül a nagy ünnepi istentiszteleten felhangzik János Evangéliumának döbbenetes prologusa – bevezető himnusza –, melyben az egyház meghirdeti megváltásunk hajnalát, a megtestesülés örömhírét: hogy aki által minden lett, a „világosság a világba jött, hogy megvilágítson minden embert... és mindazoknak, akik befogadták, hatalmat adott, hogy Isten gyermekei legyenek” (Jn 1. fejezet). Ennek keletkezését Jeruzsálemre lehet visszavezetni. Az ottani őskeresztény hitközség éjjel is tartott egy istentiszteletet a

betlehemi barlangban, ahol az Ige testté lett, majd hazafelé menet hajnalban szintén a város szélén lévő feltámadás templomban. Végül magán e napon a jeruzsálemi főtemplomban is ünnepélyes istentiszteletet tartottak.

Rómában a IV. század derekán vezették be Karácsony ünneplését. Keleten január 6-ika volt ennek az ünnepe. Hogy miért inkább december 25-ét fogadta el az egyház? – ennek oka, hogy a pogány rómaiak között a IV. században általános volt a nap kultusza, mivel az antik számítás szerint december 25-én volt a legrövidebb, legsötétebb nap. De innentől hosszabbodni kezd a nap, ezért megünnepelték a „sol invictus”, a legyőzhetetlen nap születését. Az Egyház, hogy a pogány szokást ellensúlyozza, erre az alkalomra tette a világ világosságának, az Igazság Napjának, az Úr Jézus Krisztus születésének megünnepelését.” (Szúnyogh Xavér, Misszále 101-102.)

Akarácsonyi ünnepkör másik pillére a vízkereszt (Epifánia), január 6-án. Nem véletlenül lett a napján ismét parancsolt ünnepné, hisz egyike az Egyház legrégebbi ünnepeinek és eredetileg az Úr születésének volt a liturgiája, majd pedig a keleti Egyház keresztelési ünnepe lett. A keleti népek, amikor egy király bevonult a városba, nagy ünnepséggel fogadták és a roppant pompával bevonuló király fogadta a hódolatukat. Az ilyen látogatásokat nevezték Theophania vagy Epiphania névvel – az Isten megjelenésének.

Három csodát ünneplünk e napon, hogy a napkeleti bölcsek (három királyok) hódoltak Urunk megjelenése előtt, akinek isteni hatalmából borrá vált a víz a kánai menyegzőn és a Jordánban János által alámerítve megszentelő erőt ad a víznek, melyből kereszttségünk által újjászülethetünk a halálból az életre, a sötétségből a világosságra. Nemcsak keresztységünket ünnepeljük, hanem hogy a megtestesülés által az isteni frígyre lépett az emberivel és a most „városába” bevonuló Isten megünnepeli menyegzőjét Jegyesével, az egyházzal, akit a kereszttségben vérével tisztára mosott és most menyegzői asztalához ültet, testével táplálva őt. Míg december 25. a rejtetten érkező Urat szemléli Jézusban, addig január 6. a nyilvánosságra lépő, „pogány népek fényességéeként” megjelenő Istent.

Laci atya

Pusztasándor: Örökké karácsony

Amikor elhallgat az angyalok éneke,
Amikor az égről eltűnik a csillag,
Amikor a pásztorok nyájukhoz visszatérnek,
Amikor a királyok hazamennek,
Megkezdődik a karácsony:

Megtalálni az elvesztettet,
Begyógyítani a sebeket,
Etetni éhezőket,
Kiszabadítani a rabokat,
Békét vinni a testvérek közé
És ujjongó dalt fakasztani a szívben.

KARÁCSONYI MESE

Karácsonyi hóvihar

Csodálatos a frissen lehullott hó, amint enyhén kéklő fényben, szikrázva, pompázva uralja a tájat. Csodálatos, amint megroppan a talpunk alatt, csodálatos, amint puha piheként beborít mindent, jót és rosszat egyformán. Csodálatos, csak éppen felettebb hideg, s ez roppant módon lerontja az élvezetet. A telet a hideg és a metsző szél miatt nem szerette a kismanó, mert hát ki szeret ázni, fázni. De a frissen lehullott havat, hát azt bizony igen csak kedvelte.

Kiváltképp akkor, ha karácsony előtt esik le, és mindent fehérbe borít. Mert azért a karácsonyhoz mégiscsak hozzátartozik a hóesés és a fehér

táj. Ebben az egy dologban az összes manó és kobold egyetértett. Az év többi napján veszekedtek, vitatkoztak, de karácsonykor félreraktak minden ellentétet, hiszen karácsony a szeretet ünnepe. A manók ezen az egy napon háborítatlanul végigmehettek a koboldok földjén. Sőt a kaporszakállú Bakaraszt még arra is emlékezett, hogy valamikor régen volt egy karácsony, amit a két aprónép közösen ünnepelt meg. Persze ez nagyon régen volt, ma már elképzelhetetlen lenne, hiszen komoly ellentét van közöttük. Komoly ellentét, amelynek az okát senki sem ismeri. A koboldok mindig piszkálták a manókat – de hogy miért? Ki tudja, talán még a koboldok sem. És mivel a monori árokperti kismanó pontosan egy nappal karácsony előtt sétált a koboldok és a manók földjének határmezsgyéjén, hát bizony ugyancsak nyugtalan volt a szíve. Nagyon remélte, hogy egyetlen hosszú füllű kobolddal sem találkozik. Félt, hogy elverik a fenekét, vagy még valami ettől is nagyobb csúfságot követnek el rajta. Ezért aztán alaposan nyitva tartotta a szemét. Fülelt

és kémlelt. A frissen lehullott hó pedig csak úgy ropogott a talpa alatt. Ropogott, ami bizony árulkodó jel, hiszen könnyen felhívhatja a határmezsgyét vigyázó, fürkész koboldok figyelmét. De hát nem tehetett mást, nem kerülhette ki a veszélyes területet, hiszen ezen az erdős-ligetes tájon vezetett az ösvény. Egy fáklyát tartott a kezében, azzal világította be az esti sötétségbe borult utat. A fáklyán jó kövér lángnyelvek táncoltak, szemlátomást kedvüket lelték az utazásban. A hóesés pedig csak nem állt el, sőt, egyre nagyobb szemekben hullott. Már a térdéig ért, s mind nehezebben tudta emelni a lábát. A friss hó megtörése sok energiájába került, s érezte: veszít az erejéből, rohamosan fárad. Úgy gondolta: egy kis időre megáll, hogy kipihenje magát.

Amint ott álldóglát az ösvény közepén, a fáklya fényében figyelte, hogy előtte szűz, érintetlen a hó. Olyan, mint egy hatalmas fehér tenger. És ekkor halk nyöszörgésre lett figyelmes. Körbekémlelt, honnan jöhet a hang, de nem látott semmi gyanúsat, mindent belepett a hidegen szikrázó fehér hó. A kismanó magasra emelte a fáklyáját, hogy jobban, és messzebbre lásson, és így indult a hang felé. Közben feltámadt a szél, s a friss porhavat az arcába fújta. Nem foglalkozott a hideggel, a széllal és a porhóval, csak ment a hang után, amely az ösvény szélén, egy hóbucka alól tört fel. Csak amikor a fáklya világító tűzgömbjét már egészen közel vitte a nyöszörgő hópamacshoz, akkor vette észre, hogy valójában egy kobold fekszik a földön. Testét már teljesen belepte a hó, alig volt élet benne. Nem is egy akármilyen, közönséges kobold volt, hanem maga Szömöröcsög király, a Monor környéki koboldok uralkodója. Ő került bajba. A kismanó nem foglalkozott azzal, hogy a koboldok félelmetesek és rossz hírék, csak azt nézte, hogy valaki bajba került, és segíteni kell neki. Odatérdepelt a földön fekvő Szömöröcsög király mellé, a fáklyája nyelét belefúrta a hóba, majd először

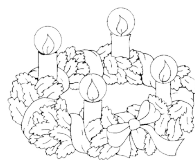
az uralkodó arcáról, aztán a teljes testéről leszórta a havat. Ezt követően az egyik kezével felemelte a király fejét, a másikkal pedig a hideg hóval elkezdte dörzsölni az arcát. Addig dörzsölte, amíg Szömöröcsög egy röpké pillanatra kinyitotta a szemét, de aztán újra elalélt. A kismanó tudta, hogy nem hagyhatja itt, hiszen a hideg éjszakában egyre nagyobb dühvel tombolt a tél, s az ítéletidőben elpusztult volna a koboldok királya. A szél már olyan erővel fújt, hogy még a kismanó is alig tudott talpon maradni. A fáklya lángja pedig úgy táncolt, hogy attól tartott: kialszik a fény, ellobban a tűz, és a bajban még sötétben is marad. Szorgalmasan dörzsölte, masszírozta Szömöröcsög testét, hogy beinduljon a király vérkeringése, s közben gondolkodott. Mi tévő legyen? A király palotája messze van, egyedül nem tudja elvinni, ehhez túl gyöngé. Valami mást kellett tehát kitalálnia. Körbenézett, s ekkor az ösvény mellett meglátott egy szál ökörfarkkórót, amely valahogy itt maradt a nyárból, s egymaga dacol a téllal. Két nagyobb levelét letépte, az egyikre ráfektette a királyt, a másikkal pedig betakarta, hogy melegen tartsa. És ekkor az ösvény túlsó végén egy imbolygó fénynyalábot vett észre, s ez a fénynyaláb lassan közeledett.

Egy kobold jött, aki az ítéletidőben a királyt kereste. Amikor odaért, egy pillanatig farkasszemet nézett egymással a kobold és a kismanó. Két behavazott, összefagyott aprónép. Egyik sem bízott a másikban. De csak egy pillanatig tartott ez a néma egymásra nézés, aztán szó nélkül Szömöröcsöghöz fordultak, és tovább masszírozták a király elalélt testét. Közben a kismanó mindent elmesélt a koboldnak, aki szótlánul hallgatta a történetet. Csak a végén bölintett egy nagyot. Aztán fel-emelték a királyt, a kismanó a kezénél fogva, a kobold pedig a lábánál, és így indultak el Szömöröcsög palotája felé, ahol jó idő volt, mert az összes kályha vidáman duruzsolva ontotta a meleget. Manó addig még soha nem lépett be a koboldok királyának palotájába.

De az árokparti kismanót nem bántották, jó szívvel fogadták. Hálás kezek lapogatták a vállát, hálás szemek mosolyogtak rá, mert megmentette a királyukat. Azon az este nem csak a palotában volt meleg: a szíveket is előntötte valami jóleső melegség, a hála, a barátság és a szeretet érzése. És másnap közösen ünnepelték a karácsonyt. A manó és a koboldok. Mert a karácsony a szeretet ünnepe. Szömöröcsög király pedig nemsokára meggyógyult.

Jezsó Ákos

Adventi koszorúkötés

Amint az nálunk immár hagyomány, az idén is kötöttünk adventi koszorút a plébániai közösségi házban. Erre a szép eseményre, amely november utolsó szombatján történt, a legtöbben családostul érkeztek. A munkát imával kezdtük és ez rávilágított arra, hogy valójában mi az advent lényege. Erre a koszorú is emlékeztet: a három lila gyertya (az első, a második és a negyedik) a bűnbánat és a megtisztulás jelképe, a harmadik, rózsaszín gyertya pedig az öröm szimbóluma. Az egész délután szép és meghitt volt, látszott a kisgyermek szemében a lelkesedés és az öröm. Mikor már valamennyien megkötöttük koszorúinkat, bementünk a templomba és Tamás atya megszentelte azokat. A mi kis bérmás csoportunk segítette a munkálatokat, majd este kitakarítottunk és rendet raktunk. Sok szép élménnyel gazdagodtam és remélem, hogy mindenki nagyon jól érezte magát! Áldott, békés karácsonyi ünnepeket kívánok!

Fazekas Barbara

KARÁCSONYI PROGRAMOK

Karácsonyi miserend:

December 24: 19.00: Monorierdő, 22.00: Telep/Vasad, 24.00: Nagytemplom

December 25. csütörtök: Karácsony ünnepe (parancsolt ünnep) 8.00: Telep; 9.30: Nagytemplom; 11.00: Monorierdő/Vasad; 18.00: Nagytemplom: Igeliturgia.

December 26. péntek: Szent István első vértanú ünnepe: 8.00: Telep; 9.30: Nagytemplom; 11.00 Monorierdő. (Esti szentmise nincsen!)

December 27. szombat: Szent János apostol ünnepe: 18.00: Nagytemplom

December 28. vasárnap: A Szent Család vasárnapja: vasárnap mi serend

December 31. szerda: Hálaadó szentmisek: 16.30: Monorierdő/Telep; 18.00: Nagytemplom.

Január 1. csütörtök: Mária Istenanyaságának ünnepe (Parancsolt ünnep): Vasárnap mi serend.

Január 4. Karácsony 2. vasárnapja: vasárnap mi serend.

Január 6. kedd: Vízkereszt ünnepe (Parancsolt ünnep) vízszentelés: 6.30: Telep; 18.00: Nagytemplom /Monorierdő/Vasad

Vízkereszt ünnepétől előzetes kérés és egyeztetés alapján házszenteléseket tartunk!

Január 11. vasárnap: Urunk megkeresztelkedése: Vasárnap mi serend

Közösségi alkalmaink a plébánián:

Felnöttek felkészítése keresztségre, elsőáldozásra és bérnálásra

(katekumen csoport): hétfő esténként 18.30-tól január 5.-től kéthetente.

Mustármag karizmatikus közösség imaalkalma: hétfő esténként 18.00-tól január 5.-től kéthetente.

Baba-mama kör: hétfő délelőttönként 10.00 – 12.00-ig január 12.-től kéthetente.

Biblióra: hétfő esténként 18.30-tól január 12.-től kéthetente.

Igekör: kedd esténként 19.00-tól január 13.-től kéthetente.

Haladó felnőtt katekézis: kedd esténként 19.00-tól január 6.-től kéthetente.

Szent Egyed közösség: csütörtök esténként 19.00-tól.

Bérnalkozási felkészítés fiataloknak: kedd délután 16.30-tól hetente.

Ifjúsági hittan kedden 17.00-tól, pénteken 19.00-tól hetente.

Monorierdő: Felnőtt csoport szerda: 17.30-tól hetente.

Vasad: Bibliaóra szerda: 17.00-tól hetente.

IMPRESSZUM

Lelkipásztori Levél –

a Monori Római Katolikus Plébánia kiadványa.

2200 Monor, Kossuth Lajos út 83.

Telefon: +36-29-412-223.

E-mail: monorplebania@gmail.com

web: www.monorplebania.hu

Lelkipásztori Levél online: www.monorplebania.hu/lelkipasztori_level_menuipont

Kiadó: Paszternák Tamás

Szerkesztő: Dóczy László

Szerkesztőség: Thullner Szuszsanna, Kéri Zsolt

Mindenkinek kívánunk áldott békés új esztendőt!